

4.

За нѣкои български Критикари.

Да срѣщнешъ хубава жена и да ѝ кажешъ: — „Жено,
Махни се, постѣж! хубавъ ликъ е зрълище най грѣшно!“
Не е ли грубость туй, достойна за плѣсници?

Така постѣпватъ свѣкидневно
И нѣкои критици . . .

5.

Съпружески ДIALOGЪ,
(Великосвѣтски отзиви.)

Той,

Изгубихъ, снощи, на комаръ, седемдесетъ жълтици!
Ахъ, тѣзъ играчи, Боже мой, какви сж хищни птици!

Тя,

Qui se sent morveux se mouche!
(Слѣдъ два часа.)

Тя,

Строшихъ си гривнитъ като замахнхъ да ударѣхъ
Умразний онзи збѣстъ звѣрь, копоя на хлѣбаря . . .

Той,

Qui se sent nerveux se couche!

XLV.

Изъ „Хамлета“ (1.

(Воленъ преводъ.)

Животъ или нежитие: въпросътъ ето гдѣ е! .
Когато злото го надвий, притисне го и смаже,

¹⁾. — Ний искаме да предадемъ — въ превода на многознаменития този монологъ — само мисълта на Шекспира; ний нито се опитаме даже да запазимъ насѣкъдѣ, чрезъ едно текстуално възпроизвеждане, *можщата краткост* на английския драматургъ.